
Anděl temnoty

...

LOS ANGELES

1996

Vysílačka ožila kolem deváté hodiny večer.

„Hlídko osm A sedmdesát tři, ohlaste se.“

„Ano, tady osm A sedmdesát tři.“

Policista hlasitě zívá. Hlídkování ve West Hollywoodu znamenalo dlouhé, nudné večery. Už se viděl v posteli. „Co se děje?“

„Volání na devět set jedenáct. Žena. Hysterická.“

„Možná moje manželka,“ zažertoval. „Včera jsem zapomněl na naše výročí. Chce mít moje koule ve sklenici.“

„Tvoje žena je Španělka?“

„Ne.“

„Tak to nebyla ona.“

Policista znovu zívá.

„Adresa?“

„Čtyři sta dvacet Loma Vista.“

„Hezká čtvrť. O co jde? Služka jí zapomněla dát dost kaviáru na toust?“

Dispečerka se zasmála.

„Možná DN.“

Domácí násilí.

„Možná?“

„Ta dáma tak ječela, že jí nebylo skoro rozumět. Vyjíždí posila, ale vy jste nejbližší. Za jak dlouho tam můžete být?“

Policista zaváhal. Mickey, jeho parták, se vypařil z jejich směny o něco dříve, aby si odskočil za nějakou další flundrou na Hollywood Boulevardu. Mickey měnil šlapky jako jiní muži ponožky. Věděl, že by Mickeyho neměl krýt, ale byl to zatraceně prima chlap a říct mu ne se rovnalo snaze plavat

proti silnému mořskému proudu. *Co mám dělat?* Jestli přizná, že je sám, dostanou oba vyhazov. Jenže druhá alternativa – jít sám k nějakému DN – také nebyla lákavá vyhlídka. Násilničtí manželé obvykle nebývají největšími fandy losangeleských poldů.

Do prdele.

„No, budeme tam za pět minut.“

Snad ta Mickeyho coura za to stojí.

Ukázalo se, že Loma Vista 420 je ohromné, rozlehlé sídlo ve španělském koloniálním stylu dvacátých let minulého století, situované vysoko v hollywoodských kopcích. Nenápadná, břečtanem porostlá brána osazená ve zdi vysoké čtyři a půl metru naznačovala jen málo z opulence, kterou skrývala: pozoruhodně širokou příjezdovou cestu a prostorné, dokonale udržované zahrady, jež vypadaly spíše jako sportovní klub než pozemek u soukromé rezidence.

Policista však nádheru sídla stěží zaregistroval. Díval se na scénu zločinu.

Brána dokořán.

Vstupní dveře pootevřené.

Žádné známky násilného vniknutí.

A přízračné ticho. Vytáhl zbraň.

„Policie!“

Žádná odpověď. Když ozvěna jeho hlasu utichla, uslyšel odněkud shora tiché sténání připomínající zvuk ještě ne zcela vroucí vody v konvici. Nervózně stoupal po schodišti.

K čertu s tebou, Mickey.

„Policie!“ vykřikl znovu, tentokrát hlasitěji. Sténání se ozývalo z jedné z ložnic. Vtrhl dovnitř, zbraň namířenou. *Co to sakra je?* Uslyšel ženské zajčení a pak odporné křupnutí vlastní lebky, když narazila do podlahy. Dřevěná prkna byla slizká jako rozlitý olej.

Jenže to nebyl olej.

Prkna byla kluzká krví.

Detektiv Danny McGuire z oddělení vražd se snažil skrýt své zklamání. Slova služebné nedávala smysl.

„Pudo haber sido el diablo! El diablo!“

To není její chyba, připomínal si detektiv Danny McGuire. Ta ubohá žena byla v domě sama, když je našla. Není divu, že je stále hysterická.

„*Esa pobre mujer! Quien podia haber una cosa terrible como esa?*“

Po šesti letech práce na oddělení vražd detektivu Dannymu McGuireovi už jen tak něco nezvedlo žaludek. Tady se to stalo. Hleděl na ten masakr a ostře vnímal hamburger, jenž se mu v zuřivé snaze po svobodě tlačil zpět do jícnu. Před sebou měl dílo maniaka.

Nebýt karmínové krve vsakující do prken podlahy, mohlo to vypadat jako loupež. Ložnice byla rozházená, zásuvky pootevírané, skříňky na šperky prázdné, všude se válely oděvy a fotografie. Ale skutečná hrůza se nacházela u nohou postele. Dvě těla, muž a žena. Starší muž v pyžamu měl hrdlo proříznuté opakovaným zuřivým způsobem, jenž téměř oddělil hlavu od krku. Byl spoutaný, sešněrovaný jako dobytče na jatkách něčím, co připomínalo horolezecké lano. Ten, kdo muže zabil, přivázal jeho zohavenou mrtvolu k nahému tělu druhé oběti, ženy. Velmi mladé, velmi krásné ženy, alespoň soudě podle dokonalosti její postavy, protože obličej měla příliš potlučený, aby se to dalo říct s naprostou jistotou. Nicméně stačil jediný pohled na její zakrvácená stehna a ohanbí a jedno bylo naprosto jasné: brutální znásilnění.

Detektiv Danny McGuire si přikryl dlaní ústa a pokročil k tělům. Pach čerstvé krve byl nesnesitelný. Ale to nebylo to, proč ucouvl.

„Přineste nůž,“ požádal služebnou.

Zírala na něho prázdným pohledem.

„*Cuchillo*,“ opakoval. „Hned! A ať někdo zavolá záchranku. Ta žena dýchá.“

Danny McGuire začal přineseným nožem přezívat lano svazující muže se ženou. Jeho doteky ženu zřejmě vyburcovaly. Začala tiše plakat a střídavě se probírala a opět propadala do bezvědomí. Danny se sehnul, takže měl ústa těsně u jejího ucha. Ani při jejím potlučeném stavu si nemohl nevšimnout, jak je krásná – tmavovlasá, s plnými nadry, mléčná pleť jako u dítěte. „Jsem policista,“ pronesl tichým hlasem. „Už jste v bezpečí. Za chvíli tu bude lékař.“ Jen co se lano trochu uvolnilo, hlava starého muže se groteskně svalila na Dannyho rameno jako nějaká děsivá halloweenská maska. Zvedl se mu žaludek.

Jeden z jeho mužů mu poklepal na rameno. „Rozhodně jde o loupež, pane. Sejf je prázdný. Zmizely šperky a některé obrazy.“

Danny přikývl. „Jména obětí?“

„Dům patří Andrewu Jakesovi.“

Jakes. Znamé jméno.

„Obchodník s uměním.“

„A to děvče?“

„Angela Jakesová.“

„Jeho dcera?“

Policista se zasmál.

„Vnučka?“

„Ne, pane. Manželka.“

Pitomče, pomyslel si Danny. Samozřejmě že je to jeho manželka. Vždyť tohle je Hollywood. Starouš Jakes musel být v pěkném balíku.

Konečně byly smyčky lana dole. *Dokud nás smrt nerozdělí*, řekl si v duchu Danny, když mu Angela Jakesová doslova spadla z manželovy mrtvoly do náruče. Svlékl si kabát, přehodil jí ho přes ramena a skryl tak její nahotu. Znovu nabyla vědomí a třásla se.

„To je v pořádku,“ řekl jí. „Už jste v bezpečí. Jmenujete se Angela, vidíte?“

Dívka mlčky přikývla.

„Můžete mi říct, co se stalo?“

Vzhlédl k němu a Danny poprvé spatřil plný rozsah jejich zranění. Dvě podlité oči, jedno oteklé tak, až se zcela zavřelo, škrábance po celém trupu. *Musela bojovat jako o život*, pomyslel si.

„Ublížil mi.“

Její hlas byl stěží šepot. Zdálo se, že snaha mluvit ji vyčerpává.

„Nespěchejte.“

Odmlčela se. Danny čekal.

„Řekl, že nechá Andrewa jít, jestli... jestli...“ Zhlédla manželovo zakrvácené tělo a neovladatelně se rozvzlykala.

„Přikryjte ho někdo, kristepane,“ vyštěkl Danny. Jak může očekávat, že dostane z této dívky něco rozumného, když přímo vedle ní leží taková hrůza.

„To nemůžeme, pane. Forenzní technici s ním ještě neskončili.“

Danny vrhl na seržanta spalující pohled. „Řekl jsem přikrýt.“

Seržant zbledl. „Ano, pane.“

Tělo Andrewa Jakese se ocitlo pod příkryvkou, ale bylo příliš pozdě. Jeho manželka již byla v hlubokém šoku. Se skelnýma očima se kolébala dozadu

a dopředu a něco mumlala. Danny si nebyl jistý, co říká. Znělo to jako: „Nemám žádný život.“

„Už je tu záchranka?“

„Ano, pane. Právě dorazila.“

„Výborně.“

Detektiv Danny McGuire odstoupil z doslechu oběti a svolal své lidi do těsného hloučku. „Potřebuje lékaře a psychologa. Menendezi, pojedete s ní. Zajistěte, aby první doktor, který ji uvidí, odebral kompletní sadu vzorků znásilnění, stěry, krevní testy a podobně.“

„Jasně, pane.“

Řádný výslech Angely Jakesové musel Danny McGuire odložit na další den. Dneska večer dívka nebyla v použitelném stavu.

„Odveďte tu služebnou,“ dodal ještě McGuire. „Neslyším vlastní myšlenky, když mi tu kvílí do uší.“

Do místnosti vešel hubený světlolasý mladík s brýlemi v obroučkách z rohoviny.

„Omlouvám se za zpoždění, šéfe.“

Detektiv David Henning mohl vypadat jako typický šprt, ale vlastnil jeden z nejlepších, nejlogičtějších deduktivních mozků u policie. Detektiv Danny McGuire byl rád, že ho vidí.

„Aha, Henning. Bezva. Obvolejte pojišťovny a pořídte soupis inventáře, který odtud zmizel. Potom zkontrolujte zastavárny a webové stránky, jestli se něco z toho neobjeví.“

Henning přikývl.

„A pošlete někoho za dodavatelem bezpečnostního systému. Dům jako tento by měl mít superkvalitní alarm, ale vypadá to, jako by si sem náš vrah jen tak vešel.“

„Služebná zmínila, že kolem osmé večer zaslechla jakousi hlasitou ránu,“ ozval se Menendez.

„Výstřel?“

„Ne. Zeptal jsem se jí na to, ale odpověděla, že to znělo, jako kdyby někdo povalil kus nábytku. Chtěla vyjít nahoru, aby zjistila, co to bylo, ale paní Jakesová ji zastavila s tím, že tam půjde sama.“

„A co potom?“

„Potom nic. Služebná se vydala nahoru až čtvrt hodiny před devátou, aby donesla pánovi jeho obvyklé kakao před spaním. Právě tehdy je našla a zavolala na devět set jedenáct.“

Kakao? Danny McGuire si v duchu vizualizoval manželský život Jake-
sových. Viděl bohatého, chlípného starého muže, jak každý večer opatrně
ukládá artritické údy do postele vedle své mrštné, sexy mladé manželky –
a pak čeká, až mu služka přinese jeho hrnek kakaa! Jak mohla Angela Jake-
sová snést osahávání tak zchátralou kreaturou? Danny si představil, jak
mužovy kostnaté prsty poseté stařeckými skvrnami hladí Angelina řadra
a stehna. Bylo to absurdní, ale tato vidina ho rozzlobila.

Naštvalo to i někoho jiného? přemýšlel Danny. *Dost na to, aby zabil?*

Druhý den časně ráno jel Danny McGuire do Cedars-Sinai Medical Centre.
Pocítoval napětí. Tohle byl jeho první velký případ vraždy. Oběť, Andrew
Jakes, byl součástí vysoké společnosti v Beverly Hills. Pokud dobře roze-
hraje karty, případ jako tento může postrčit jeho kariéru do rychlého pruhu.
Ale nebyly to pouze vyhlídky na pracovní postup, proč byl rozrušený. Svou
roli v tom hrál i fakt, že znovu uvidí Angelu Jakesovou.

Na mladé paní Jakesové bylo něco jedinečně podmanivého, co přesaho-
valo její krásu. To poranění, pro sex stvořené tělo pronásledovalo Dannyho
ve snech po celou noc. Veškeré nepřímé důkazy naznačovaly, že tahle dívka
je bezostyšná zlatokopka. Ale v Dannym doutnala naděje, že není. Doufal,
že pro její manželství s mužem, jenž by mohl být jejím dědečkem, existuje
nějaké jiné vysvětlení. Danny McGuire nesnášel zlatokopky. Nepřál si, aby
musel pohrdat i Angelou Jakesovou.

„Jak je pacientce?“

Ošetřovatelka před soukromým pokojem Angely Jakesové si ho podezří-
vavě prohlédla. „Kdo se ptá?“

Danny ji oslnil služebním odznakem a nejpůsobivějším irským úsmě-
vem.

„Ach ano! Dobré ráno, detektive.“ Ošetřovatelka opětovala úsměv a nená-
padně zkontrolovala jeho levou ruku, jestli má snubní prsten. Na policistu
byl mimořádně atraktivní: výrazná čelist, pronikavé modré oči a husté, vlnité
černé vlasy, za jaké by její přítel byl schopen i zabít. „Pacientka je vyčer-
paná.“

„Jak moc vyčerpaná? Mohu ji vyslechnout?“

Vyslechni mě, pomyslela si ošetřovatelka obdivující Dannyho postavu bo-
xera pod bílou košilí. „Ano, pokud ji nerozrušíte. Dostala morfium proti bo-
lesti v obličeji. Má zlomenou levou lícni kost a ošklivě poraněné jedno oko.
Ale dokáže logicky myslet.“

„Děkuji,“ odpověděl Danny. „Nebudu ji dlouho trápit.“

Na nemocnici to byl luxusní pokoj. Na stěnách visely vkusné olejomalby. V rohu stálo čalouněné křeslo pro návštěvníky a v květináči na okně se v jemném proudění vzduchu chvěla křehká orchidej. Angela Jakesová odpočívala opřená na dvou pěrových polštářích. Večerní modré podlitiny kolem jejích očí přešly do tmavých barev duhy. Přibýly stehy na čele, dodávaly jí znepokojující vzhled krejčovské panny, ale stále zůstávala obdivuhodně krásná a svůdná takovým způsobem, s jakým se Danny, pokud mu paměť sloužila, dosud nesetkal.

„Dobré ráno, paní Jakesová.“ Znovu vytáhl odznak. „Detektiv McGuire. Nejsem si jistý, jestli si mě pamatujete. Setkali jsme se včera večer.“

Angela Jakesová se slabě usmála. „Samozřejmě že si vás pamatuji, detektive. Dal jste mi svůj plášť. Lyle, tohle je policista, o němž jsem ti říkala.“

Danny se otočil. U stěny za ním nehybně stál pravděpodobně nejhezčí muž, jakého Danny vůbec někdy viděl třeba i na filmovém plátně. Vysoký, olivově snědá pleť, perfektní orlí rysy lovce, vlasy černé jako uhel a modré oči s mandlovým tvarem siamské kočky, které se na Dannyho odmítavě mračily. Muž měl na sobě drahý oblek šitý na míru, a když se pohnul, připomínalo to olejovou skvrnu šířící se po hladině jezera hladce a plynule, téměř viskózně.

Danny ho okamžitě zařadil. *Právník. Zvlněný horní ret. Detektiv Danny McGuire nebyl, až na několik čestných výjimek, fanda právníků.*

„Kdo jste a co tady děláte? Paní Jakesová nemá mít žádné návštěvy.“

„Lyle Renalto.“ Hlas muže zněl jako předení. Doplnul k posteli Angely Jakesové a majetnický položil ruku na její. „Jsem rodinný přítel.“

Danny se díval na dva absurdně přitažlivé mladé lidi, jak se drží za ruce, a dospěl k nevyhnutelnému závěru. *No jistě. A já jsem královna ze Sáby. Rodinný přítel, velký kulový!*

„Lyle byl Andrewův právník,“ ozvala se Angela. Měla tichý a zastřený hlas, nic takového jako vydešený šepot z předchozího večera. „Conchita mu večer zatelefonovala, co se stalo, a on přišel rovnou sem.“ Vděčně stiskla Lylemu Renaltovi ruku a oči se jí zalily slzami. „Je úžasný.“

O tom nepochybuji. „Paní Jakesová, rád bych vám položil několik otázek, pokud je to možné.“

„Teď ne,“ pronesl stroze Lyle Renalto. „Paní Jakesová je příliš unavená. Můžete předložit své dotazy mně a já zajistím, aby na ně odpověděla hned, jakmile si odpočine.“

Danny se okamžitě naježil. „Nemyslím, že bych hovořil s vámi, pane Renalto.“

„To je možné, ale paní Jakesová právě prošla nepopsatelně trýznivým utrpením.“

„Já vím. Snažím se dopadnout chlapa, který to udělal.“